

*Εν-νά τὸν πολεγιάσουν μὲ τὲς ποσφίτρες (ἐπὶ ἀνθρώπου τοῦ ὁποίου αἱ πράξεις εἶναι ἄξιαι ἀποδοκιμασίας. Συνών. φρ. θὰ τὸν πάρουν μὲ τοῖς λεμονόκουπες. πολεγιά-σουν = ἀποδιώξουν). Συνών. ἀπόστυμα, λεμονό-κουππα. 2) Μετων. ἄνθρωπος λιπόσαρκος, ἰσχνός.

*ἀποσφόδελας ὁ, ἀποσπόρδιλας Χίος ποσπόρδιλας Χίος ποσπόρδιλας Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀσφόμελος.

1) Μικρὸς ἀσφόμελος. Συνών. *ἀποσφοδέλι. 2) Μετων. ἄσημος ἄνθρωπος: Ἐνας ποσπόρδιλας!

*ἀποσφοδέλι τό, ποσπορδίλι Χίος

Ἐκ τοῦ οὐς. *ἀποσφόμελας.

*Ἀποσφόμελας 1, ὁ ἰδ.

*ἀποσφοντύλωμα τό, ἀποσποντύλωμαν Πόντ.(Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποσφοντυλώνω.

Ἡ ἀφαίρεσις τοῦ σφονδύλου ἀπὸ τὴν ἄτρακτον.

*ἀποσφοντυλώνω, ἀποσποντυλώνω Πόντ.(Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. σφοντύλι.

Ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω τὸν σφόνδυλον ἀπὸ τὴν ἄτρακτον:

Ἀποσποντυλώνω τ' ἀδράχτ'.

ἀποσφούγγι τό, ἀποσπούγγ' Πόντ.(Τραπ. Χαλδ.) ἀποσφούγγι Ἄνδρ. — Λεξ. Δημητρ. ἀποσφούντζ' Πόντ. (*Οφ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. σφουγγί < σφόγγος.

1) Ὁ ἐκ τοῦ ἀποσφογγισμοῦ ρύπος Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀποσφούγγισμα. 2) Πληθ., τὰ σαρωθέντα καὶ συναθροισθέντα σκουπίδια Πόντ. (*Οφ. Τραπ.): Ἄμιν ἀποσπούγγ' εἶδ' με ἢ μετροῦα μ' (σὰν σκουπίδι μὲ ἔχει ἢ μητριὰ μου) Τραπ. β) Πληθ., τὰ μετὰ τὸ σάρωμα ὑπολειφθέντα σκουπίδια Πόντ. (*Οφ. Τραπ.) 3) Μεταφ. τὸ τελευταῖον τέκνον Πόντ.(Τραπ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπο-βυζαστάρει, ἀπόσπερμα 2. 4) Πρᾶγμα, οἷον παννί, χαρτί κττ., διὰ τοῦ ὁποίου ἀποσφογγίζεται τι Ἄνδρ. Συνών. ἀποσφουγγίστρα. 5) Τὸ ἐκ τῆς πολλῆς χρή-σεως ἀποτριβὲν σάρωθρον Πόντ. (Χαλδ.)

ἀποσφουγγίζω, ἀποσπογγίζω Πόντ. (Χαλδ.) ἀπο-σφογγίζω Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Δημητρ. ἀποσφουγγίζω πολλαχ. ποσφιγίζω Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποσπογγίζω = καθαρίζω τι διὰ σπόγγου.

1) Ἀπομάσσω, σφογγίζω Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀπο-σφούγγισε τὸν ἰδρωτὰ σου Λεξ. Πρω. 2) Καθαρίζω τοὺς τοίχους τῆς οἰκίας ἀπὸ τὸν κονιορτὸν καὶ τὰς ἀράχνας διὰ σαρώθρου Πόντ. (Οἶν.) β) Τελειώνω τὸ σφουγγισμα, τὸ καθάρισμα πολλαχ.: Σοῦ πα νὰ σφουγγίσῃς τὸ τραπέζι, δὲν τ' ἀποσφούγγισες ἀκόμη; 3) Μεταφ. ἀφανίζω, ἐξολο-θρεῦω Πόντ. (Χαλδ.): Ὁ γουρζουλᾶς νὰ κρούῃ κι ἀπο-σπογγίῃ σε! (ἢ πανούκλα νὰ σὲ χτυπήσῃ καὶ νὰ σὲ ἐξα-φανίσῃ! Ἀρά). Συνών. ἐξαφανίζω.

ἀποσφούγγισμα τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσφουγγίζω.

Ἀποσφούγγι 1, ὁ ἰδ.

ἀποσφουγγίστρα ἡ, ἀμάρτ. ἀποσφουγίστρα Κύθν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσφουγγίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τρα.

Ἀποσφούγγι 4, ὁ ἰδ.: Παροιμ. φρ. Ἀπόμεινε σὰν τὴν ἀποσφουγίστρα (κατησχύνθη).

ἀποσφραγίζω λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ ἀρχ. ἀποσφραγίζω.

Ἀνοίγω τι σφραγισμένον, ξεσφραγίζω, οἷον ἐπιστολήν. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Διογέ. Λαέρτ. 4,59 «ἀπεσφράγιζε καὶ ὅσα ἐβούλετο ἐβάσταζεν». Συνών. ξεσφραγίζω.

ἀποσφράγισμαν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀποσφράγιγμαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσφραγίζω.

Τὸ νὰ ἀνοίξῃ τις κατὶ σφραγισμένον, οἷον ἐπιστολήν. Συνών. ξεσφράγισμα.

ἀποσώνω κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) ἀποσώνου Σκῦρ. ἀποσώνω Πελοπ. (Λακων.) ἀποσώνου βόρ. ἰδιώμ. ἀπου-σούν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀποσώνου Τσακων. ἀποσούκου Τσακων. ποσώνω πολλαχ. ποσών-νω Κύπρ. Ρόδ. Σύμ. ποσώνου Εὐβ. (*Ορ.) πεσών-νω Κύπρ. Ρόδ. Μέσ. πσιώ-νουμ' Ἰμβρ. Μετοχ. ἀπουσουσμένους Λέσβ. πεσωσμένους Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποσώζω. Ὁ μεταπλασμός διὰ τὸν ἀόρ. ἀπόσσωσα ὡς ἐστεφανώσα παρὰ τὸ στεφανώνω κττ. Περί τῶν τύπ. Τσακων. ἀποσούνου καὶ ἀποσούκου ἰδ. H Pernot Dial. tsakon. 258 καὶ 273.

Α) Ἐνεργ. 1) Διαφυλάττω τι σῶον, σώζω Πελοπ. (Λακων.): Τὸν ἀπόσσωσα ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Σοφ. Φιλοκτ. 1379 «τοὺς ... παύσοντας ἄλγους κάπο-σώζοντας νόσου». 2) Συμπληρώνων τὸ ἐλλειπόντινος ἀποτελειώνω αὐτὸ κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Τσακων.: Ἀπό-σωσε τὴν κουβέντα - τὸ λόγο - τὸ παραμῦθι κττ. Ἀπόσσωσα τὴ δουλειὰ - τὸ δρόμο - τὸ σπίτι. Ἡ κόρη ἀπόσωσε τὰ προικιά της. Ὅσα ξεχνάει ὁ ἕνας τ' ἀποσώνει ὁ ἄλλος. Ὅ,τι λειψτῇ τοῦ ἐνὸς τ' ἀποσώνει ὁ ἄλλος. Δὲν εἶχα μαλλὶ γιὰ τὴν κουβέρτα, πῆρα μὲ ὁκὰ καὶ τ' ἀπόσσωσα. Δὲν ἔχει νὰ σοῦ δώσῃ τὰ λεπτὰ ὁ ἄνθρωπος καὶ θὰ σοῦ τ' ἀποσώσω ἐγώ. Δὲν ἦταν γεμᾶτο τὸ κανάτι - τὸ σακκὶ καὶ τ' ἀπόσσωσα. Φροντίζω ν' ἀποσώσω τὰ λεπτὰ γιὰ ν' ἀγοράσω τὸ σπίτι. Σὰν ἄρχισες ἀπόσσωσέ τα κιόλα κοιν. Νὰ μὲ σφουχτεῖς τραχανᾶ ν' ἀποσώσῃς τὸ φαεῖ Σκῦρ. Ἐλλείπαν μαϊδιὰ κ' ἐπόσσωσέν τα Σύμ. Βάλε ἀκόμη ἑκατὸ δράμα, πόσσωσέ μου τὸ μὲ ὁκὰ Κρήτ. Ἀπόσσωσέ μου τοῖς ἑκατὸ (δηλ. τὰ 80 ἢ 90 κάμε μού τα ἑκατὸ) Πελοπ. (Τρίκκ.) Ὅλδα φτὸς τὰ ποσώνει Ρόδ. Νὰ τὰ ποσώσω θέλω 'κόμ' δέκα Θράκ. (Σαρεκκλ.) Δὲ μποροῦμ' νὰ τὰ ποσώσουμ' αὐτόθ. Πόσσωσέ τα ἑκατὸ φράγκα Ρόδ. Θερίζαι'ς τὸν κάμπο καὶ κοντεύαμε κιόλας ν' ἀποσώσουμε ΓΨυχάρ. Ρωμαίικ. θέατρ. 107. «Εἰς τὸν φουρνον . . . συνηθροίζοντο ὄλαι αἱ γυναῖκες τῆς γειτονιάς νεοῦπανδροι, χῆραι καὶ γραιαὶ καὶ ἀνεκοινώνουν πρὸς ἀλλήλας τὰ νέα τῆς ἡμέρας καὶ ἐμάν-θαναν καὶ διηγούντο καὶ ἀβγάτιζαν καὶ ἀπόσωναν» ΑΠαπα-διαμ. Χριστούγ. τεμπέλη 59. Ποτὲ δὲν ποσώνονται οἱ δου-λειῆς Εὐβ. (*Ορ.) Ἡ δόξα χορτασιὰ δὲν ἔχει κι ὁ πόθος δὲν ἀποσώνεται καὶ παντοτινὰ τὸ θάνατο φοβᾶται ΓΨυχάρ. Ὅνειρ. Γιανίρ. 456 || Φρ. Τὰ πόσουσι οὐλα (ἀπέθανε) Θράκ. Τὰ πόσουσι (λερώθηκε, ἐπὶ βρέφους) αὐτόθ. || Ἄσμ.

*Εβγα 'ς τὸ παρεθύρι δγὸ λόγια νὰ σοῦ 'πῶ

καὶ σὰν τὰ ἀποσώσω, σὲ ἀποχαιρετῶ

Εὐβ. (Κάρυστ.)

Τὸ λόγο δὲν ἀπόσωσε, τὸ λόγο δὲν ἀπόειπε

Εὐβ. (Κύμ.)

Τὸν λόγον δὲν ἐπόσωσε τῶ' ἢ συντυχιὰ ἐκράτει,

γεμίνει ἢ ἄμμουδο παννιὰ τῶ' ἢ θάλασσα καράβια

Χίος — Ποίημ.

Τὸ λόγο δὲν ἀπόσωσε κ' ἔπεσε σκοτωμένος

ΙΤυπάλδ. Ποιήμ. 20. Ἡ σημ. καὶ ἐν Στάθῃ πρᾶξ. Β στ. 241 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 138) «κι ἄλλες δουλειῆς ἐπόσσωσα μεγάλες 'ς τὸν καιρὸ μου». Καὶ μέσ.: Κράτει τοῦ πιδὶ νὰ 'πουσουθῶ Εὐβ. (Στρώπον.) Νὰ ἰδοῦμι πότι θὰ 'πουσουθῶ αὐτόθ. || Φρ.

